

De Europæiske Fællesskabers Tidende

ISSN 0378-7001

C 258

23. årgang

6. oktober 1980

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

Indhold

I *Meddelelser*

Revisionsretten

Særberetning vedrørende forskellige foranstaltninger i forbindelse med forvaltningen af EUGFL, garantisektionen (regnskabsåret 1978) 1

I

*(Meddelelser)***REVISIONSRETEN****SÆRBERETNING****vedrørende forskellige foranstaltninger i forbindelse med forvaltningen af EUGFL,
garantisektionen****(Regnskabsåret 1978)**

INDHOLDSFORTEGNELSE

	side
Indledning	2
I. Aktion »julesmør«	2
II. Medansvarsafgift	4
III. Eksportrestitutioner for produkter uden for bilag II	7
IV. Tilbagekøbsforanstaltninger for frugt og grønsager	9

Til læseren

De bemærkninger, der offentliggøres i denne beretning, er tidsbestemte. Deres fulde betydning skal ses i tilknytning til disse tidspunkter.

INDLEDNING

1. For at kunne foretage en bedømmelse af de ordninger, der gælder for EUGFL, garantisektionens virke i sin helhed, af de sytten fælles markedsordninger i særdeleshed, eller af det, der er opnået gennem fællesskabsaktioner for så vidt angår den fælles landbrugspolitik, er det nødvendigt at gå tilbage i den årlige budgetmæssige forvaltning, der er det centrale emne for de i årsberetningen indeholdte bemærkninger.

Retten har derfor ønsket at anvende den bemyndigelse den har i henhold til traktaten til når som helst at fremkomme med bemærkninger i form af en skrivelse fra formanden til formanden for Kommissionen, idet den forbeholder sig ret til senere at træffe beslutning om offentliggørelse, enten i årsberetningen eller i en særberetning af disse bemærkninger samt af de svar, der eventuelt modtages. Formanden for Kommissionen har i sit svar af 5. september 1979 klart tilkendegivet, at han i princippet går ind for denne fremgangsmåde.

2. Ved at offentliggøre disse bemærkninger om forvaltningen af landbrugsmarkederne i form af en særberetning har Retten vist forståelse for, at de bærer præg af at være brudstykker. Rettens bemærkninger, der er indeholdt i årsberetningerne for regnskabsåret 1977 og 1978, har hidtil hovedsagelig omhandlet procedurerne ved budgettets gennemførelse i forbindelse med regnskabsåret, fremgangsmåderne ved afslutning af regnskaberne for de foregående regnskabsår, den samlede forvaltning af bevillingerne og de disponible midler og endelig de bestemmelser, der er blevet truffet for at forhindre og bekæmpe svig og uregelmæssigheder eller til at opdagde lakuner i forordningerne. Udgifterne i forbindelse med de forskellige markedsordninger har som oftest kun været betragtet ud fra, om de var i overensstemmelse med de almindelige regler for finansiering af den fælles landbrugspolitik, og om de havde nogen indvirkning på den økonomiske forvaltning af garantisektionen som helhed.

3. Retten har desuagtet med udgangspunkt i den økonomiske forvaltning påtaget sig at foretage en hel eller delvis analyse af de sytten fælles markedsordninger een for een og er gået i gang med de mest omtålelige for så vidt angår deres nuværende eller

forventede budgetomkostninger. Dette er således tilfældet med mælkesektoren, hvis udgifter i 1979 skulle have udgjort 42,6 % af de samlede landbrugsudgifter. Inden for dette vældige område har man i første række udset sig en af de mere påfaldende særforanstaltninger til afsætning af fællesskabslagrene, den såkaldte aktion »julesmør«; derefter, næsten samtidig, er den første anvendelse af forordningen om en medansvarsafgift, hvis iværksættelse i afledede former for øjeblikket er kerne i omlægningen af markedsordningen for mælkesektoren med komplicerede virkninger for Fællesskabets udgifter såvel som for dets indtægter, blevet behandlet.

Retten har derefter taget de restitutioner, der anvendes ved udførsel af de landbrugsråvarer (korn, mælk, sukker . . .), der indgår i de på den såkaldte liste »uden for bilag II« i traktaten af 1957 optagne forarbejdede varer, op til behandling. Udgifterne til dette formål er i hastig vækst: +195 % fra 1977 til 1979, og skønt de ikke har udgangspunkt i en egentlig markedsordning — der består ikke en sådan for forarbejdede varer — så bidrager de kraftigt til værdistigningen på landbrugsråvarer.

Endelig har Retten undersøgt frugt- og grønsagssektoren, som med mellemrum viser sig at være særlig følsom inden for visse områder i Fællesskabet og for den offentlige mening i al almindelighed, og hvis udgifter ligeledes stiger hastigt: +259 % fra 1977 til 1979. Retten har især været opmærksom på tilbagekøbstransaktionerne, hvis betimelighed og virke, der hviler på en stærkt decentraliseret opbygning af producentsammenslutninger, har syntes at kræve en tilbundsgående undersøgelse.

4. Retten udtrykker sin tilfredshed med den forståelse, som Kommissionen har vist ved at gå ind i en grundig drøftelse af Rettens bemærkninger og ved at fremkomme med velbegrundede svar hertil. Retten håber, at den iværksatte fremgangsmåde vil gøre det muligt yderligere at foretage en gradvis stramning af ajourføringen af forvaltningen af landbrugsmarkederne, og at de resultater, der således indsamles, efterhånden vil afdække et helhedsbillede af denne forvaltning, set ud fra dens økonomiske synsvinkel.

I. AKTION »JULESMØR«

5. Retten har i en skrivelse af 26. april 1979 meddelt Kommissionen resultaterne af sin undersøgelse af de foranstaltninger, der vedrører afsætning af

smør til nedsat pris til umiddelbart forbrug i Fællesskabet, sædvanligvis betegnet som aktion »julesmør«, og som blev iværksat for vinteren 1977/78

ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 2370/77 af 28. oktober 1977⁽¹⁾. Foranstaltningerne berører samtlige medlemsstater med undtagelse af Det forenede Kongerige, hvor afvigende bestemmelser er i kraft.

Retten har følgende bemærkninger:

6. Markedsføringen af 72 000 tons smør til ca. 30 % under normalprisen inden for et begrænset tidsrum synes ikke at have skabt større markedsforstyrrelser. Virkningerne på producentprisen på smør i referenceperioden må betragtes som ubetydelige. Der er således, stik imod den ængstelse som erhvervet gav udtryk for, inden aktionen blev iværksat, især i Frankrig ikke konstateret nogen synderlig nedgang i prisen for nykærnet smør, der fortsat har fundet normal afsætning. Udviklingen i interventionslagrene af smør, især i de offentlige lagre, bekræfter denne kendsgerning, omend der forekom en vis forøgelse af lagrene i de uger, der fulgte efter aktionens afslutning.

7. Når der ikke er forekommet større markedsforstyrrelser, skal dette ses i tilknytning til en reel forbrugsstigning, der for hele Fællesskabets vedkommende og på grundlag af de i øjeblikket foreliggende oplysninger kan anslås til ca. 30 % af de 72 000 tons, der er bragt på markedet. En del af den stigning, der er konstateret under selve aktionens forløb, er kun tilsyneladende, når der tages hensyn til visse lagerbevægelser hos private eller handlende, bevægelser, der kun viser sig gradvis og på forskellige tidspunkter enten i de offentlige lagre eller i de private lagre, der modtager støtte fra det offentlige, og hvis bevægelser er de eneste, der indgår i de officielle statistikker.

8. Denne gennemsnitssats på 30 % synes at dække over store forskelle alt efter medlemsstat (Tyskland 50 %, Danmark 10 %) og sandsynligvis inden for hjemmemarkedet i visse medlemsstater. Det viser sig f. eks. i Frankrig, at de områder, der har de mest moderne og bymæssige strukturer, hvor der er befolkningsgrupper med mellemstore eller højere indkomster og med forholdsvis yngre husstande, har reageret gunstigst. Alle disse oplysninger er imidlertid behæftet med en betydelig usikkerhedsfaktor.

Det er ligeledes ikke muligt at opdele den konstaterede forbrugsstigning på, hvad der stammer fra en stigning i de samlede indkøb af levnedsmiddelfedstoffer, og hvad der hidrører fra, at forbruget inden for denne varegruppe er flyttet fra margarine til smør til nedsat pris.

Endelig kan der ikke på grundlag af de foreliggende oplysninger drages nogen sikker konklusion med hensyn til det yderst vigtige spørgsmål om den ene eller den anden afsætningsforms indvirkning på omfanget af de solgte mængder. For Frankrigs vedkommende kan det højst se ud, som om den fortrinsstilling, de store supermarkeder indtager, og de økonomiske fordele, som smørpakkerierne opnår på aktionens rent tekniske plan, har ført til positive resultater. Denne konklusion kan endnu ikke anses for endelig, heller ikke hvis den kun begrænses til denne ene medlemsstat. Det er slet ikke muligt at generalisere for de andre fællesskabslandes vedkommende.

9. Retten skal således fremhæve mangelen på oplysninger, undersøgelse og sammenfatning, såvel inden for Kommissionens ansvarlige tjenestegrene som i de enkelte medlemsstater.

For så vidt angår medlemsstaterne, skal Retten ganske særlig fremhæve Italien, der er begunstiget af en særordning (der vil blive omtalt senere i beretningen), men som ikke har afgivet nogen beretning om ordningens gennemførelse. Fra de øvrige medlemsstater er de oplysninger om aktionens forløb, der burde have været fremsendt, enten ikke blevet sendt, eller de er kun fremkommet i utilstrækkeligt omfang.

For så vidt angår førstnævnte kan Retten kun beklage mangelen på en systematisk undersøgelse — gennemført på grundlag af erfaringer og udført ved hjælp af egnede økonomiske metoder — af de optimale forholdsregler, som ville være nødvendige for at opnå de generelle mål samt finde frem til de forbrugergrupper, der skulle tages sigte på, omfanget af prissænkningen, afsætningskanalerne, osv. Kommissionen ser sig derfor, for de næste produktionsår, ude af stand til at fremsætte forslag, der bygger på objektive kriterier.

Disse mangler har naturligvis ikke så meget betydet en ulempe for aktionen i 1977, men vil hindre en hensigtsmæssig gennemførelse af foranstaltninger, der højst sandsynligt vil blive truffet i de følgende år, og det er med henblik herpå, at Retten mener at måtte fremsætte denne advarsel.

10. De særlige regler, der var vedtaget for Italien, bestod ganske enkelt i en bemyndigelse til denne medlemsstat til for Fællesskabets regning at yde støtte til forbrug af indenlandsk smør af ringere kvalitet, der som følge heraf ikke kunne oplagres hos interventionsorganerne, medens lagrene i andre medlemsstater var overfyldte. De udgjorde således en tilskyndelse til overproduktion af smør. Dette resultat forekommer at være i modstrid med det

⁽¹⁾ EFT nr. L 277 af 29. 10. 1977.

grundlæggende formål med aktionen, nemlig en formindskelse af de bestående lagre, der finansieres af Fællesskabet som helhed.

11. På grundlag af de ovenfor (under pkt. 6) givne oplysninger er det tilladt at konkludere, at nettoreultatet af en afsætning af 100 kg julesmør, efter et tilstrækkeligt langt tidsrum, er en formindskelse af fællesskabslagrene på ca. 30 kg. Ud fra et økonomisk synspunkt er aktionens slutresultat den indtægt, der fremkommer ved salget af disse 30 kg til en pris, der er nedsat med 30 %. Fra dette provenu skal herefter trækkes den tabte fortjeneste ved salget af de resterende 70 kg, for hvilke der ligeledes er givet et prisnedslag på 30 %. En enkel aritmetisk beregning viser, at de to størrelser udligner hinanden. Følgelig koster det nøjagtig det samme at formindske de bestående lagre med en given mængde som at købe denne samme mængde til interventionsprisen (2,30 RE/kg) ⁽¹⁾.

Med andre ord, en ren og skær afvikling af de bestående lagre, efter at de er opkøbt til interventionspris, er teoretisk set ikke mere bekostelig end den nævnte forbrugsfremmende foranstaltning. Denne slutning gælder naturligvis udelukkende for aktion »julesmør« 1977/78 og forudsat, at de nu foreliggende talangivelser sluttelig viser sig at være rigtige.

Det er nødvendigt at hæfte sig ved dette forhold, selv om de maksimale forbrugsfremmende foranstaltninger for smør i praksis er udtømt. En yderligere indsats i form af andre foranstaltninger, hvad enten disse tager sigte på kvantiteten eller tilstræber en større prisnedsættelse, vil med andre ord efter alt at domme medføre endnu højere omkostninger end

⁽¹⁾ Prisen i mejeriet 1977/78.

aktion julesmør, uden at der derfor opnås et tilsvarende mængdemæssigt resultat.

12. *Kommissionen påpegede i sit svar af 24 januar 1980, at EUGFL's omkostninger ved salget af »julesmør«, udtrykt i mængden af yderligere afsat smør — således som Retten har konstateret — ganske rigtigt er høje og klart viser, at de maksimale forbrugsfremmende foranstaltninger for smør i praksis er udtømt. For en stor del af den mængde, der således er solgt, drejer det sig i virkeligheden om en udskiftning af interventionslagrene. En sådan udskiftning er af stor teknisk betydning og ved valget mellem forskellige foranstaltninger taler denne metode til fordel for en fremgangsmåde som den såkaldte aktion »julesmør«, der berører og når ud til samtlige forbrugere, som i et vist tidsrum har øget deres indkøb med 30 %.*

13. *Virkingen af aktion »julesmør« er blevet undersøgt af Kommissionens tjenestegrene på grundlag af de oplysninger. Kommissionen har modtaget fra samtlige medlemsstater. Kommissionen finder det dog ønskeligt med en grundigere undersøgelse, især af langtidsvirkningen ved anvendelsen af smør i stedet for andre fedtstoffer og af aktionens reklamemæssige virkning. Denne undersøgelse kan imidlertid kun foretages af højt specialiserede afdelinger på dette forskningsområde.*

14. *De særlige bestemmelser for så vidt angår Italien skyldes de særlige markedsforhold, der gjorde sig gældende i dette land, nemlig, at der i det store og hele ikke fandtes interventionslagre. At forsyne det italienske marked med interventionssmør under aktion »julesmør« ved overførsler mellem interventionsorganer eller andre mekanismer ville have medført ekstraomkostninger i form af udførselstold, udgifter til oplagring og transport og ville derudover have skabt vanskeligheder af kontrolmæssig art.*

II. MEDANSVARSAFGIFT

15. Problemerne i forbindelse med anvendelsen af medansvarsafgiften på mejeriproduktionen, der indføres i henhold til forordning (EØF) nr. 1079/77 af 17. maj 1977 ⁽¹⁾, har foranlediget Retten til i skrivelse af 14. maj 1979 at fremsætte følgende bemærkninger om de almindelige økonomiske aspekter ved foranstaltningen og endvidere om de særlige finanstransaktioner, der vedrører afgiftsoprævningen i det pågældende tidsrum.

⁽¹⁾ EFT nr. L 131 af 26. 5. 1977.

Almindelige betragtninger

16. Det er ikke Rettens hensigt, på undersøgelsestidspunktets nuværende stade, hverken at foretage en vurdering af, hvorvidt en nedsættelse af den nettoppris, der udbetales producenterne, vil medføre en formindskelse af overskudet af mejeriprodukter, eller at vurdere de nødvendige betingelser (især størrelsen af prisnedsættelsen) for at dette resultat eventuelt kan opnås.

Retten konstaterer blot, at betragtningerne til forordning (EØF) nr. 1079/77 viser, at hovedformålet

med den foranstaltning, der indføres ved denne forordning er at påvirke mælkeproduktionen i retning af en stabilisering eller i det mindste en dæmpning af produktionsmængden.

17. Ud fra dette synspunkt har gennemførelsen af afgiften i stor udstrækning været ensbetydende med et prisfald på mejerimælken, der kunne være opnået gennem en passende ændring af interventionspriserne. I virkeligheden medfører afgiftssatsen ingen ændring. Den er givetvis underkastet undtagelsesbestemmelser, der kun vedrører en ubetydelig del af produktionen og et mindre antal producenter (bjergområder).

Direkte udbetalinger til producenterne kunne muligvis have erstattet disse undtagelsesbestemmelser i tilfælde, hvor den almindelige foranstaltning snarere ville have betydet en nedsættelse af produktionsprisen end opkrævningen af en afgift.

18. Således ville to forskellige rækker af foranstaltninger have gjort det muligt at gennemføre den samme politik. Deres indbyrdes praktiske forskel var uden betydning for producenterne. Men det var det til gengæld på fællesskabsplan. I første række har medansvarsafgiften medført en forøgelse af fællesskabsmidlerne. En nedgang i interventionspriserne ville derimod have fremkaldt en formindskelse af udgifterne under EUGFL-garantisektionen. I anden række har afgiftsopkrævningen medført en forøgelse af det administrative arbejde for mejerivirksomhederne og medlemsstaternes myndigheder, hvis omkostninger, som vanskeligt kan angives nøjagtigt, sikkert udgør en betydelig del af de pågældende beløb. I beretningen om forholdene inden for mælke- og mejerisektoren (dok. KOM/78/430 endelig udg. af 27. september 1978) påpeges det, at »... provenuet fra den næsten ikke overstiger opkrævningsomkostningerne...« (pkt. 23, side 6).

Retten ønsker således at få oplyst, hvilke årsager der har ført til, at den ene af de to mulige løsninger er blevet foretrukket fremfor den anden.

Retten ønsker især oplyst, om der under forundersøgelserne er blevet udarbejdet en sammenlignende omkostningsanalyse for hver af de to løsninger.

19. Som følge af indførelsen af afgiften er der sket en forøgelse af fællesskabsmidlerne, der har været genstand for en formålsbestemmelse til fordel for visse nye udgifter, der i øvrigt i ret uklar form er omhandlet i forordning (EØF) nr. 1079/77, omend det havde været fuldt ud lige så rimeligt at lade provenuet indgå i Fællesskabets samlede egne indtægter.

I den europæiske Domstols dom i sag 138/78 stadfæstes det ganske vist, at indførelsen af medansvarsafgiften er retsgyldig. Det tilkommer imidlertid Revisionsretten at bedømme forsvarligheden af den økonomiske forvaltning, og især ud fra denne synsvinkel at vurdere grundbestanddelene i den vedtagne foranstaltning. Det gælder således ganske særligt anvendelsen af indtægten fra medansvarsafgiften til aktioner, der skal forbedre ligevægten inden for markedet for mejeriprodukter.

De oplysninger, der i dag foreligger om midlernes anvendelse, og som i øjeblikket er yderst sparsomme og kun foreløbige, gør det imidlertid endnu ikke muligt at foretage nogen bedømmelse. Retten skal dog på undersøgelsens nuværende stade ikke desto mindre konstatere, at en fremgangsmåde der formålsbestemmer indtægterne ikke er tilladt i henhold til artikel 3, stk. 1, første afsnit, i finansforordningen af 21. december 1977⁽¹⁾.

Bemærkninger om opkrævning af afgiften

20. Medens opkrævningen af afgiften i de fleste medlemsstater foretages på vilkår, der i det store og hele kan betegnes som tilfredsstillende, giver de i Frankrig konstaterede forhold Retten anledning til adskillige indvendinger.

20.1. Opkrævningen af afgiften i Frankrig påhviler FORMA (Fonds d'Orientation et de Régularisation des Marchés Agricoles), et interventionsorgan med beføjelser på området for mejeriprodukter. Af den revision, som Retten foretog på FORMA's hovedkontor, fremgår det, at FORMA, for tidsrummet fra den 16. september 1977 (datoen for afgiftens ikrafttræden) til den 31. december 1977, som medansvarsafgift til EUGFL har opgivet et beløb på 28 000 000 ffr., der svarer til det provenu, der kunne forventes i løbet af den pågældende periode, når der er taget hensyn til afgiftssatsen og mængden af produceret mælk. I virkeligheden er dette beløb imidlertid ikke opkrævet på størstedelen af mejerivirksomhederne: et mindre antal leveringsangivelser og checks er modtaget af FORMA og af dette organ sendt tilbage til afsenderne.

20.2. Denne fremgangsmåde kan ikke godkendes. Det fremgår af betragtningerne i forordning (EØF) nr. 1079/77, at formålet med afgiften var at bremse mælkeproduktionen ved at gøre prisen herfor mindre gunstig. Ved at undlade at opkræve denne afgift har FORMA hverken handlet efter fællesskabsforordningens ånd eller bogstav, men har bidraget til at

(1) EFT nr. L 356 af 31. 12. 1977.

opretholde den uligevægt, der skulle bekæmpes. Desuden har organet fordrejet konkurrencen på europæisk plan. Ved at betale beløb, der skyldtes Kommissionen, med nationale midler, har organet indirekte ydet støtte til de franske producenter, en støtte der ikke er tilladt i henhold til Rom-traktaten.

FORMA lader til at ville betragte 3 ½-månedssperioden i 1977 som endelig afsluttet, hvilket vil sige, at de beløb, der er forfaldne i denne periode, aldrig vil blive opkrævet. Uregelmæssigheden vil således på en vis måde blive stadfæstet.

20.3. Gennem leveringserklæringerne for 1978 er der konstateret vægringer, forsinkelser med indlevering af erklæringerne, forsinkelser ved betalingen og en fuldstændig mangel på kontrol på de enkelte mejerier, i det mindste indtil oktober 1978. På dette tidspunkt var der ud af 1 250 afgiftspligtige (dette antal varierer fra måned til måned), endnu ca. 320 der nægtede at afgive erklæringer. Der er stadig uorden i forbindelse med indsendelse af erklæringerne og betaling af afgifterne. FORMA har fra første færd ikke truffet nogen inddrivelsesforanstaltninger til trods for de retlige muligheder, organet har fået i medfør af artikel 6 i dekret 77-1041 af 14. september 1977.

20.4. Det står imidlertid Retten klart, at FORMA har set sig stillet over for alvorlige vanskeligheder, da medansvarsordningen trådte i kraft, og at de vanskeligheder, der bestod i 1978, synes at være begrænset til ret få departementer. Det er et spørgsmål, om opkrævningsordningen er tilpasset de faktiske forhold i disse departementer, nemlig de østlige egne af Frankrig (Doubs, Jura-bjergene, Øvre Savoyen, Savoyen), der har specialiseret sig i fremstillingen af en bestemt type ost, der indebærer, at mælken indsamles af talrige meget små andelsforetagender, der undertiden kun omfatter fire eller fem producenter. Kommissionen har i sine svar på forskellige parlamentariske spørgsmål aldrig nævnt opkrævningsvanskelighederne i Frankrig eller disse særlige forhold. Retten betvivler også, om Kommissionen er bekendt med forholdene i Frankrig. Retten erfarer især gerne, om Kommissionen har foretaget kontrol på stedet.

21. For så vidt angår de øvrige medlemsstater, har Retten konstateret et vist antal uregelmæssigheder.

21.1. Der er forekommet mindre vanskeligheder i Belgien ved optællinger på afgiftspligtige mejerier.

Der er også i dette land konstateret nogle forsinkelser ved betalingen.

21.2. Der er konstateret en fejl på £ 3 000 til fordel for et andelsforetagende i Irland. Virksomheden havde som følge af en fejlpostering tilbageholdt dette beløb i ca. 5 måneder.

21.3. Der er ikke nogen medlemsstat, i hvilken interventionsorganet, der skal opkræve afgiften, nøjagtigt har kunnet angive hvilke mængder mælk, der undtager sig afgiftsordningen (bjergområder, markedsføring af mælk, der er købt af en anden producent).

21.4. Revisionsretten har ikke kunnet få nogen nøjagtig oplysning om den fysiske kontrol, der skulle være foretaget i forbindelse med mængden af mælkeleverancer til mejerierne, og navnlig ikke om hvordan og hvornår denne kontrol er foretaget. Kun

i Det forenede Kongerige har Retten kunnet konstatere, at visse mængder er blevet berigtiget som følge af kontrol af indholdet af de tanke eller beholdere, der blev anvendt ved levering.

22. Kommissionen udtalte i sit svar af 24. januar 1980, at det, for at kunne styre udgifterne i mælkesektoren, er blevet undersøgt, hvilke fordele der var, økonomiske såvel som politiske, ved på den ene side at sænke interventionsprisen og på den anden side at indføre en medansvarsafgift. Det resulterede i, at man valgte medansvarsafgiften, da den er et fordelagtigt middel til at føre en mere selektiv politik, der gør det muligt samtidig at imødekomme kravene om ligevægten på markederne og at tage hensyn til indkomsterne for de mindre brug. Rådet har klart taget standpunkt for indførelsen af medansvarsafgiften og i givet fald for en udbygning heraf fremfor en nedsættelse af interventionsprisen, som politisk set var mindre tilfredsstillende.

23. Kommissionen tilslutter sig Rettens opfattelse med hensyn til bemærkningen om, at opkrævningsomkostningerne ved afgiften er høje i forhold til indtægterne. Kommissionen bemærker imidlertid, at de pågældende indtægter er resultatet af anvendelsen af en medansvarsats, der er sat meget lavt (0,5 %). Uanset det regnskabsmæssige resultat er det Kommissionens opfattelse, at denne medansvarsordning, når den først er indført og har vundet indpas på politisk og administrativt plan, bør forblive i kraft for senere at kunne anvendes i mere væsentligt omfang.

I øvrigt skal de nye medansvarforanstaltninger, som Kommissionen har foreslået Rådet, bedømmes under denne synsvinkel.

24. *Hensigten med medansvarsafgiften er at skabe en mere direkte forbindelse mellem produktions- og afsætningsleddene, for især at lette den økonomiske byrde. Dens udførelse ledsages af nye tillægsbestemmelser, der tog sigte på en udvidelse af markedet for mælk og mejeriprodukter. Der er udarbejdet programmer med henblik herpå efter samråd med mejerierhvervet. De første år, disse programmer har været i kraft, har udgifterne næsten ligget på højde med afgiftsindtægterne. Der er således ikke tale om indtægter, der er anvendt uden hjemmel i finansforordningen.*

25. *Iværksættelsen af medansvarsafgiften skal i denne startfase have skabt visse problemer på nationalt plan. Skønt Kommissionen, i forbindelse med den kontrol der skal foretages, forbeholder sig at undersøge de løsninger, som nogle medlemsstater har valgt i denne begyndelsesperiode, finder Kommissionen dog at forholdene i øjeblikket er tilfredsstillende.*

Kommissionens svar foranlediger Retten til følgende vurdering:

26. Kommissionen erkender, at der »de facto« har fundet en anvendelse af indtægter sted, uden at det dog går så vidt, at der opstår en situation, der på baggrund af finansforordningen er direkte uforvarselig. Kommissionen begrundet sin tidligere holdning med nødvendigheden af at have et mere selektivt middel end en nedsættelse af interventionsprisen. For så vidt angår de fremtidige foranstaltninger, henviser den til de forslag, den har forelagt Rådet i december 1979.

Retten bemærker, at det for forvaltningen af markedet er nødvendigt at have et selektivt middel, som

gør det muligt samtidig at imødekomme kravet om en samlet ligevægt og om mere specielle hensyn. Fra denne synsvinkel er afgørelsen fra 1977 i princippet positiv.

Det er imidlertid helt klart, at opførelsen af en indtægt som en negativ bevilling under et bestemt kapitel i budgettet er det samme som at anvende dette indtægtsbeløb til de tilsvarende udgifter under samme kapitel, og ved modregning at nedsætte udgiftens tilsyneladende størrelse. I årsberetningen for regnskabsåret 1978 ⁽¹⁾ har Retten klart gjort rede for dette forhold.

27. De således skabte forhold kræver imidlertid, at der skabes en passende juridisk ramme. Af Kommissionens svar fremgår det, at denne ramme åbenbart ikke eksisterer på nuværende tidspunkt. Med forbehold af de meget specielle tilfælde, som opregnes i artikel 3 og 22, fastlægges der i finansforordningens almindelige bestemmelser hverken at indtægter skal anvendes til bestemte udgifter eller at udgifter skal modregnes af indtægter i form af negative udgifter, som afholdes over samme kapitel.

Hvis det i særlige tilfælde skulle vise sig nødvendigt at bevare en direkte forbindelse mellem indtægter og udgifter, som indgår i forvaltningen af et bestemt marked, bør dette foregå efter klart og tydeligt fastlagte regler, så meget mere som det vil dreje sig om en afvigelse fra finansforordningens almindelige bestemmelser.

⁽¹⁾ EFT nr. C 326 af 31. 12. 1979, pkt. 2.11 og 2.12, s. 14 — pkt. 2.20, s. 22-24.

III. EKSPORTRESTITUTIONER FOR PRODUKTER UDEN FOR BILAG II

28. Retten har i skrivelse af 15. juni 1979 over for Kommissionen givet udtryk for sine synspunkter med hensyn til en af den fælles landbrugspolitik grundlæggende mekanismer, nemlig bevarelsen af et europæisk prisniveau over for verdensmarkedets priser ved hjælp af afgifter og restitutioner. Denne ordning gælder for alle landbrugsprodukter, som er omfattet af en markedsordning. For disse produkters vedkommende sikrer ordningen således konkurrencelighed mellem operatørerne, som virker på begge sider af fællesskabsgrænserne.

29. De levnedsmidler, som fremstilles af landbrugsprodukter (produkter fra kiks- og chokoladefabrikker, bryggerier osv.), er ikke omfattet af en sådan mekanisme. De er ikke desto mindre landbrugsprodukter, blot forarbejdede. Hvis der ikke havde været iværksat nogen korrigerende mekanisme, ville der være forekommet konkurrencefordrejninger. For at undgå disse er der som led i den fælles landbrugspolitik fastsat en importafgift i form af et mobilt element, som lægges til toldafgifterne, og en eksportstøtte i form af restitutioner. Forordning (EØF)

nr. 2682/72 af 12. december 1972 ⁽¹⁾ har til formål at definere metoderne til fastsættelse af denne restitution. Det er vedrørende disse metoder, at Retten ønsker at fremføre følgende bemærkninger.

Indviklede bestemmelser

30. Med det formål så nøjagtigt som muligt at fastlægge støttemodtagernes rettigheder, er der i forordning (EØF) nr. 2682/72 fastsat en beregningsmetode for restitutionerne ud fra de reelle mængder af basisprodukter, som er anvendt til fremstillingen af hver sending udførte færdigvarer. Denne metode har ført til, at der i et vist antal bilag til forordning (EØF) nr. 2682/72 er opstillet en liste over restitutionsberettigede basisprodukter og en liste over landbrugsfødevarer med fast sammensætning (dejvare, øl osv.).

Forordning (EØF) nr. 2682/72 åbner ligeledes mulighed for anvendelsen af koefficienter ved forarbejdning til basisprodukter ved anvendelse af lige stillede halvfabrikata. Endelig fastholdes muligheden for at fastsætte restitutionssatser, der er tilpasset hvert enkelt basisprodukt.

Alt i alt er der derfor tale om en yderst indviklet ordning.

Tung administrativ forvaltning

31. Overholdelsen af disse bestemmelser medfører en stor administrativ byrde for de pågældende tjenestegrene, som ved hver eneste restitutionsansøgning skal kende mængden af hvert udført forarbejdet produkt, disse produkters nøjagtige sammensætning af basisprodukter samt de ved udførselen gældende restitutionssatser for hvert basisprodukt. De skal endvidere foretage de nødvendige beregninger for hver enkel tolddeklaration. Disse tjenestegrene modtager et meget stort antal restitutionsansøgninger, og i visse tilfælde udgør disse ansøgninger mere end 50 % af samtlige modtagne ansøgninger. Arbejdet i forbindelse hermed tager lang tid og skal være nøjagtigt. Risikoen for alvorlige fejl er betydelig.

Dette forhold indvirker på de private virksomheder, som er meget følsomme over for administrative hindringer. Veletablerede firmaer kan absorbere dette ekstra arbejde, men det forholder sig anderledes for

små og mellemstore virksomheder, som således særlig hæmmes i deres eksportbestrebelse.

Svagt kontrolsystem

32. Artikel 8 i forordning (EØF) nr. 2682/72 hjemler kontrolforanstaltninger i medlemsstaterne samt pligt til at underrette de andre medlemsstater og Kommissionen herom. Som følge af Rettens undersøgelser har det været muligt at konstatere, at der praktisk talt ikke forekommer nogen gensidig udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne og Kommissionen. Kommissionen har ikke kendskab til de virkelige kontrolmetoder. Der findes heller ingen samordning medlemsstaterne imellem. Hver medlemsstat har naturligvis anvendt de i medlemsstaten allerede eksisterende kontrolmetoder til at udføre de opgaver, der er dem pålagt i henhold til forordning (EØF) nr. 2682/72.

Der er derfor nødvendigvis væsentlige forskelle i de anvendte metoder: kemisk analyse af færdigprodukterne eller fysisk kontrol af fremstillingen i virksomheden. Det forenede Kongerige og Frankrig anvender således især den kemiske analyse; Nederlandene praktiserer begge metoder; i Irland omfatter visse kontrolbesøg i virksomhederne kun anvendelsen af et enkelt basisprodukt (sukker) osv.

Endelig varierer kontrolhyppigheden meget fra den ene stat til den anden.

Lakuner i bestemmelserne

33. På trods af at bestemmelserne er udviklede og detaljerede indeholder de visse lakuner. Der er således ikke udtrykkelig fastsat regler for, hvordan tab ved fremstillingen kan accepteres, selv om disse tab i visse tilfælde kan udgøre indtil 30 % af basisproduktets vægt. Der forekommer således ligeledes en risiko for dobbelt betaling af restitutioner i tilfælde af udførsel af fruktose. En given mængde sukker gør det nemlig muligt at fremstille en vis mængde fruktose og glykose. Der vil direkte kunne opnås restitutioner for glykosen på den ene side og indirekte for den samlede anvendte mængde sukker i tilfælde af udførsel på den anden side.

Heterogen ordning for produkter uden for bilag II

34. Ordningen for produkter uden for bilag II bygger på opkrævningen af et »mobilt element« ved

⁽¹⁾ EFT nr. L 289 af 27. 12. 1972.

indførsel og betaling af restitutioner ved udførsel. Eksportrestitutionerne udregnes ud fra de udførte mængders reelle sammensætning af basisprodukter.

Det »mobile element« fastsættes derimod i forhold til en forudfastsat sammensætning af det indførte produkt. Ifølge Kommissionens specialister var dette den eneste brugbare metode, idet kemisk analyse, som er den eneste metode, der er anvendelig ved indførsel, ikke var tilstrækkelig pålidelig til at fastsætte det indførte produkts reelle sammensætning. Takket være denne forudfastsættelsesmetode kan det ønskede beskyttelsesniveau ved indførsel bedre kontrolleres. På nuværende tidspunkt udregnes de monetære udligningsbeløb for øvrigt på samme måde.

Ordningen for produkter uden for bilag II savner under alle omstændigheder enhver form for homogenitet.

35. Den nuværende ordnings mål og berettigelse træder i det hele taget ikke klart frem.

Går det tilsigtede mål ud på at sikre den tekniske udligning af fremstillingsomkostningerne på passende betingelser, er overdrevne foranstaltninger til at garantere, at retten til restitution er fuldstændig nøjagtig, ikke berettigede. Fra og med et vist niveau er gevinsten for virksomhederne selv meget beskedent i forhold til de administrative vanskeligheder. Det er da bedre — som det er tilfældet i adskillige nationale lovgivninger — at tillade anvendelsen af forudfastsatte vurderingsmetoder. F. eks. kunne en metode gå ud på for hver eksporterende virksomhed at udarbejde en liste over fremstillede produkter og den udførte tonnage, som så det følgende år — efter en gennemsnitsberegning — skal danne grundlag for udregning af de restitutioner, som denne virksomhed kan opnå.

Består det søgte mål som led i en så effektiv fælles landbrugspolitik som mulig snarere i at bevare og endda forbedre en erhvervsgren, som både kan skabe afsætningsmuligheder for visse overskudsproduktioner og bidrage til at skabe ligevægt på de forskellige medlemsstaters handelsbalancer, så ville det måske være ønskværdigt at bevæge sig i retning af en særlig ordning for landbrugsfødevarer, som tager hensyn til markedet for hver enkelt af de pågældende varer. Dette synspunkt er for øvrigt ikke nyt for så vidt angår forordning (EØF) nr. 2682/72, i

henhold til hvilken det er muligt for de basisprodukter, der indgår i fremstillingen af forarbejdede produkter, at fastsætte restitutionssatser som er forskellige fra dem, der anvendes til produkter, som udføres i uforarbejdet stand. Men denne mulighed er endnu ikke blevet udnyttet.

36. *Kommissionen understreger i sit svar af 24. januar 1980, at den ordning, der er iværksat for de restitutioner, som ydes inden for denne sektor, har en åbenlys økonomisk betydning, idet den skal sikre afsætningsmuligheden af landbrugsprodukter og samtidig sikre fællesskabsindustriens konkurrencedygtighed ved udførsel. Retten omtaler med rette de eksisterende bestemmelsers komplekse karakter og overvejer, om der ikke kan oprettes alternative ordninger. Imidlertid risikerer bestemmelserne og gennemførelsen heraf at blive lige så komplekse om ikke mere. En forudfastsættelsesordning for hver virksomhed medfører en risiko for at skabe konkurrencefordrejninger produkterne imellem, og en ordning, som »tager hensyn til markedet for alle berørte produkter«, kan vise sig umulig at gennemføre, fordi det drejer sig om hundreder af produkter. Desuden må det ikke glemmes, at for at være i overensstemmelse med GATT-reglerne, skal Fællesskabet yde restitutioner, som er begrænset til de i varerne indeholdte basisprodukter. Overholdelse af denne regel muliggør for øvrigt finansiering fra EUGFL — garantisektionen.*

37. *Da det således drejer sig om adskillige basisprodukter, som anvendes i en række forarbejdede produkter, og på grund af ønsket om at nærme sig virkeligheden så meget som muligt, forekom indførelsen af basisbegrebet faktisk i begyndelsen kompleks og medfører en vis tungthed på forvaltningsplan. Det skal imidlertid ikke glemmes, at den administrative tungthed i visse tilfælde er blevet formindsket ved indførelsen af edb. For så vidt angår kontrollen med gennemførelsen af de truffne beslutninger, har Kommissionen, selv om den mener, at dette forhold i visse tilfælde kunne forbedres, ingen grund til at tro, at resultatet deraf er, at der er blevet betalt ikke behørigt begrundede restitutioner.*

38. *For så vidt angår mangelen på fællesskabsregler for tilladte kvantitative tab, ønsker Kommissionen at understrege, at det er yderst vanskeligt at indføre enkelte fællesskabsregler uden at skabe uretfærdighed og diskriminering mellem produkter og industrigræne. Den har derfor ment, at tabene skal behandles efter de pågældende varer tilfælde for tilfælde.*

39. Hvis medlemsstaterne indførte en vis ensretning i kontrolmetoderne af de af virksomhederne anvendte mængder, kunne dette virke i retning af en forenkling

og en harmonisering af konkurrencebetingelserne uden derfor at medføre at ordningen ændres.

IV. TILBAGEKØBSFORANSTALTNINGER FOR FRUGT OG GRØNSAGER

40. I skrivelse af 15. juni 1979 har Retten bemærket, at tilbagekøbsforanstaltningerne for frugt og grønsager inden for Fællesskabet i overensstemmelse med forordning (EØF) nr. 1035/72 af 18. maj 1972⁽¹⁾ udgjorde en byrde på 139 MRE for EUGFL, for høståret 1976/77, hvor der blev foretaget særlig mange tilbagekøb.

Disse foranstaltninger vedrører især tre medlemsstater: nemlig Frankrig, Nederlandene og især Italien, hvor de har den største økonomiske virkning (for de ovenfor nævnte høstår blev 129 MRE afholdt af Fællesskabet).

Retten har følgende bemærkninger:

41. De for tilbagekøb gældende bestemmelser var inspireret af ordninger, der allerede fandtes i det forholdsvis lille land, Nederlandene, hvor markedet var forholdsvis gennemskueligt, og hvor faglig organisation længe havde spillet en aktiv rolle for så vidt angår produktionens afgrænsning, udvikling og regulering.

Tilbagekøbstransaktioner er følgelig blevet centreret omkring producentsammenslutningers virksomhed, hvis udvikling ønskedes fremmet. Disse sammenslutninger er ligefrem blevet betroet anvisnings- og betalingsopgaver i forbindelse med udgifter, som afholdes af EUGFL. Det er disse sammenslutninger, som skal igangsætte, fysisk organisere og finansere tilbagekøbstransaktionerne, i det mindste i den første fase.

Det er imidlertid ikke sikkert, at alle de betingelser, som oprindeligt var til stede i Nederlandene, er det i alle medlemsstaterne i dag.

42. Det lader således til, især for Italiens vedkommende, at markedet ikke har udviklet sig i en retning, som kun tillader tilbagekøb i yderst påkrævede tilfælde. Der findes endnu, og især i Italien, faktorer, som opdeler markedet i en sådan grad, at efterspørgselen ikke kan tilfredsstilles på visse steder, og at der forekommer tilbagekøb på andre (transportvanskeligheder — f.eks. mellem Sicilien og resten af landet, men også mellem den sydlige og nordlige del af landet — lukkede afsætningskanaler

— f.eks. sammenslutninger, som er forbundet med faste salgsnet — osv.).

43. Ligeledes har alle de producentorganisationer, som skal foretage tilbagekøb, ikke fulgt samme udvikling, og det lader til at visse af dem, især i Italien, ikke altid opfylder betingelserne i forordning (EØF) nr. 1035/72 (markedsføring af medlemmernes samlede produktion, regler om enetilførsel). Kommissionen har været nødt til at erkende dette fænomen og har anmodet Italien (i juli 1978) og Frankrig (i september 1978) om at indlede undersøgelse af sammenslutningerne.

44. Retten, som med tilfredshed har bemærket de seneste foranstaltninger, beklager, at de ikke er truffet tidligere. Hovedårsagen til denne træghed skyldes i virkeligheden, at markedsorganisationen for frugt og grønsager er meget decentraliseret, og at det er vanskeligt for Kommissionen at indhente fuldstændige oplysninger om organisationens virksomhed, især for så vidt angår producentsammenslutningerne.

Hvor klart dette forhold end er, er det ikke desto mindre beklageligt. Kommissionen er i visse tilfælde ude af stand til at vurdere, om tilbagekøbsordningen fungerer ordentligt på alle punkter. Især er afslutningstransaktionerne gjort meget vanskelige.

Retten anbefaler derfor Kommissionens tjenestegrene endnu omhyggeligere end før at sørge for, at de oplysninger, de indhenter om producentsammenslutningerne, indgår hurtigere samt er mere omfattende og systematiske.

45. Mens Kommissionen netop har vedtaget en ændring af forordning (EØF) nr. 1035/72 for så vidt angår indførelsen af forebyggende tilbagekøb, har visse former for tilbagekøb i Frankrig, især tilbagekøb af varer til oplagring, allerede længe haft karakter af sådanne forebyggende tilbagekøb. I denne medlemsstat har Retten på grundlag af materielle beviser, som er blevet bekræftet af mundtlige oplysninger, konstateret, at der som følge af en aftale mellem erhvervet, interventionsorganet og de berørte nationale myndigheder, i visse tilfælde bliver foretaget præventive tilbagekøb, selv om markedspriserne ligger langt over Fællesskabets tilbagekøbspris. En undersøgelse af disse tilbagekøbsindvirkning på budgettet har ikke ført til en fastslå-

⁽¹⁾ EFT nr. L 118 af 20. 5. 1972.

else af, at de udgør en ekstra byrde for Fællesskabet, men på den anden side er der intet bevis for, at de har lettet udgifterne i forbindelse med tilbagekøb. Hvorom alting er, er de ikke i overensstemmelse med bestemmelserne, og de er uforenelige med de nyindførte regler, i henhold til hvilke der for disse forebyggende tilbagekøb skal indhentes forudgående tilladelse fra fællesskabsmyndighederne. Så vidt Retten har kunnet konstatere, synes de pågældende tjenestegrene ikke fuldstændig at være klar over dette forhold.

46. Ved at indføre en decentralisering af forvaltningen af tilbagekøb på sammenslutningsniveau har fællesskabsbestemmelserne generelt medført en opspaltning af den helhed, tilbagekøbsordningen er, samt af den hermed forbundne fysiske kontrol. Det organ, som skal overvåge den rigtige forvaltning af markedet og den behørigt afholdelse af de til dette formål bevilgede fællesskabsmidler, står da over for det problem, i påkommende tilfælde at lade erhvervet selv og med deltagelse af medlemsstaterne, foretage den nødvendige revision på stedet. På en vis måde er der tale om revision på andet eller tredje niveau, som er meget vanskelig men også absolut påkrævet, hvilket Kommissionen bør gøres opmærksom på.

47. Det er den fysiske kontrol, tilbagekøbene er underkastet, som i betragtning af at de berørte varer er generisk bestemt, og at den udløsende begivenhed for fællesskabsudgiften på dette område ofte er meget kortvarig, burde danne grundlaget for alle de kontrolforanstaltninger, der iværksættes i medlemsstaterne.

Denne kontrol bærer imidlertid præg af en vis svaghed.

48. En første svaghedsfaktor er selve målet med denne kontrol. Den er overladt kontrollører, som normalt har til opgave at beskytte forbrugerne, men hvis opgave her er mindre direkte positivt: ikke-markedsføring samt en af og til deraf følgende bestemmelse om anvendelse som dyrefoder, endda »destruktion«.

Da der oven i købet er et nært menneskeligt forhold mellem kontrolløren og de kontrollerede, og da tilbagekøbene ifølge sagens natur foretages i økonomisk vanskelige perioder for de kontrollerede, kan det tænkes, at der ofte sker en ophobning af faktorer, som kan svække kontrollørernes årvågenhed.

49. Dertil kommer, at udviklingen i kontrollen af kvalitetsnormer i Italien er meget svag for så vidt

angår afsætningen af frugt og grønsager inden for landet. Dette forhold fremmer ikke en spontan overholdelse af disse normer, når det ikke længere drejer sig om at afsætte produkterne men om at trække dem tilbage fra markedet. Rettens ansatte har ved kontrolbesøg på stedet i visse tilfælde kunnet konstatere, at de produkter, som blev trukket tilbage fra markedet, tydeligvis ikke var i overensstemmelse med normerne.

50. Også i Nederlandene kan den fysiske kontrol med tilbagekøb i visse tilfælde skabe problemer, idet denne kontrol udføres af ansatte, som henhører under et meget professionelt opbygget organ, og som fast udfører forskellige former for kontrol hos sammenslutningerne.

Den store tillid til denne kontrol, der foretages forud for tilbagekøbsstadiet, er ofte skyld i den slaphed, der hersker på dette stadium; men det er især i forbindelse med anvendelsen af de produkter, der er trukket ud af handelen, at der viser sig visse mangler. Kun udgangsorienteringen på »Veilingstadiet« (auktionsstadiet) er genstand for kontrol; derefter overgives de produkter, som er trukket tilbage fra handelen, dvs. dem, som ikke er blevet destrueret (for Rettens ansatte har konstateret, at visse produkter bliver destrueret, i modsætning til Nederlandenes officielle erklæringer), gratis til én fabrikant, der menes at anvende dem til dyrefoder, men som ikke er undergivet nogen systematisk kontrol.

Dette eksempel viser, hvor vanskeligt det er at kontrollere anvendelsen af de produkter, som er trukket tilbage fra handelen. Blandt de forskellige mulige anvendelser er nogle af en sådan art, at det kan overvejes, om problemerne omkring en kortvarig overproduktion, som tilbagekøbene er et resultat af, ikke overføres til andre sektorer uden nogen særlig undersøgelse af virkningerne for disse sektorer (f. eks. destillering af alkohol). For så vidt angår en orientering mod anvendelse som »ikke-fødevarer«, kan den dække over så forskellige forhold (heriblandt en ofte påkrævet destruktion), at sammenligninger og kontrol bliver illusoriske.

51. I Italien og Frankrig modtager sammenslutninger i visse tilfælde en udligning, der er fastlagt på grundlag af tilskud, som endnu ikke er udbetalt til producenterne. Likviditetsbyrden bæres derfor direkte eller indirekte af producenterne (pålægelse af omkostninger m. m.). Denne fremgangsmåde strider mod bestemmelserne i artikel 18, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1035/72 i henhold til hvilken »udligningstilskudet svarer til de godtgørelser, som betales af producentorganisationerne, med fradrag af netto-

indkomsterne...» og mod bestemmelserne i artikel 15, stk. 1, sidste afsnit, i henhold til hvilke de tilsluttede producenter opretter en interventionsfond til finansiering af tilbagekøbene.

Generelt kan finansieringsfremgangsmåden af mange grunde variere meget fra den ene sammenslutning til den anden (sammenslutningerne foretager tilbageholdelser, afgift på tilbagekøbsgodtgørelsen, fordeling af tilbagekøbsgodtgørelserne mellem samtlige medlemmer af sammenslutningerne osv.). Det kan vanskeligt være anderledes i et system, som er karakteriseret ved, at Kommissionen — og sandsynligvis også interventionsorganerne — ikke modtager fyldestgørende oplysninger om sammenslutningernes forvaltning, især for så vidt angår de mest karakteristiske faktorer: tilbagekøbenes udløsning, omfang og orientering på den ene side, de økonomiske forbindelser på den anden.

52. I Nederlandene gør det regnskabssystem, som er indført på »Produktschapsstadiet«, det muligt for dette organ over for Kommissionen — da det drejer sig om finansiell udligning for tilbagekøb — som månedlig udgift at opgive beløb, der svarer til et samlet forskudsbeløb, der senere kan berigtiges. Disse berigtigelser er i virkeligheden meget små, og foretages når udgifterne fastsættes endeligt, i visse tilfælde efter to års forløb.

53. I sit svar af 24. januar 1980 gør Kommissionen opmærksom på, at de særlige kendetegn ved markedet for frugt og grønsager, nemlig et meget stort antal forskelligartede produkter, som generelt er meget let fordærvelige, hvis produktionsmængde kan variere stærkt fra det ene år til det andet, og hvor der konstateres store og af og til meget hurtige prissvingninger alt efter sæsonen, kvaliteten, sorten, det lokale udbud og efterspørgsel osv., taler til fordel for en relativt smidig og decentraliseret fællesmarkedsordning. Dette valg frembyder mange fordele, og selv om Kommissionen ikke fra dag til dag ved, hvad der sker i hver enkelt producentorganisation, bliver den dagligt underrettet om prisudviklingen i de forskellige regioner. Den modtager ligeledes regelmæssigt oplysninger om de aktiviteter, som foranstalles af producentsammenslutningerne og især om de foretagne tilbagekøbstransaktioner. Desuden skal det understreges, at

udløsningen af tilbagekøb sker automatisk, dvs. at den sker når markedsprisen er lavere end tilbagekøbsprisen for det pågældende produkt.

54. For så vidt angår kontrol af udgifter kan der selvfølgelig ikke være tale om, at Kommissionen råder over ansatte, som foretager kontrol hos hver enkelt producentorganisation. Som for enhver anden sektor afhænger en forbedring af kontrollen både af de nationale kontrollørers effektivitet i medlemsstaterne, af den faste forbindelse mellem de nationale kontrollører og Kommissionens tjenestegrene og af disse tjenestegrenes efterfølgende undersøgelse af de bilag, som er blevet revideret i medlemsstaterne.

Kommissionen kan desuden, hvilket allerede er sket gentagne gange, foretage særlige undersøgelser hos producentorganisationerne.

55. For så vidt angår kontrol af varernes kvalitetsnormer, er Kommissionen klar over de eksisterende mangler, bl. a. i forbindelse med overholdelse af normerne på det nationale marked. De forskellige forsøg, Kommissionen allerede har gjort for at forstærke denne kontrol og for at dens tjenestegrene skal være bedre underrettet, er ofte stødt på personalemangelproblemer i medlemsstaterne, samt til tider på problemer af administrativ art i de berørte medlemsstater.

56. For så vidt angår anvendelsen af de produkter, som er trukket tilbage fra markedet, kan det på den ene side bemærkes, at en forarbejdning til alkohol i gennemsnit kun når op på 1,33 % af den samlede alkoholproduktion med landbrugsmæssig oprindelse i Fællesskabet, og på den anden, at problemerne i forbindelse med at de faktiske forhold, som orienteringen mod en anvendelse som ikke-fødevarer dækker over, ikke burde overvurderes, eftersom varen bliver trukket ud af det normale afsætningskredsløb, hvilket er formålet med forordningen.

57. For så vidt særlig angår punkt 51 i beretningen forekommer visse sammenslutningers fremgangsmåde — som fremhævet af Retten — ganske rigtig ikke helt i overensstemmelse med forordningen. Men selv om producenterne således i visse tilfælde i en periode bærer en del af sammenslutningens likvidetsbyrde, skal det imidlertid understreges, at samme producenter er herre over deres egen organisation.

Godkendt den 30. april 1980.

Michael N. MURPHY

Præsident for Revisionsretten

